

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 158/2016
01.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Ј. и др, због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.Ј., З.К. и И.Ђ., адвоката М.Р., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 447/15 од 12.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 01.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 447/15 од 12.10.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З.К. и И.Ђ., поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 447/15 од 12.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К бр.316/14 од 07.04.2015. године, окривљени Д.Ј., З.К. и И.Ђ., оглашени су кривим због извршења кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. и члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора и то окривљени Д.Ј. у трајању од 6 месеци, окривљени З.К. у трајању од 4 месеца и окривљени И.Ђ. у трајању од 4 месеца, за које казне затвора је одређено да ће их окривљени издржати у просторијама у којима станују уз примену мера електронског надзора а по правноснажности пресуде и одређено да уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусте просторије у којима станују суд ће одредити да остатак казне затвора издрже у заводу за извршење казне затвора а да Организациона јединица у саставу Управе за третман и алтернативне санкције утврђује и прати програм извршења казне затвора преко повереника.

Наведеном пресудом окривљени Д.Ј., З.К. и И.Ђ., обавезани су да на име паушала плате износ од по 7.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 447/15 од 12.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Д.Ј. и потврђена пресуда Основног суда у Нишу К бр.316/14 од 07.04.2015. године.

Против пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 447/15 од 12.10.2015. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених Д.Ј., З.К. и И.Ђ., адвокат М.Р., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП док из образложења произилази да је поднет због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да се побијана пресуда укине у целини, да се одложи извршење правноснажне пресуде и да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао:

- да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј. изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен,
- да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених З.К. и И.Ђ. недозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј. у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј. поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Ј. је неоснован.

Бранилац окривљеног Д.Ј. у захтеву наводи да у конкретном случају окривљени није имао намеру за извршење кривичног дела, да се ради о покушају извршења кривичног дела и то са неподобним средствима и према неподобном предмету, због чега у смислу члана 31. КЗ је окривљеног требало ослободити казне, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, браниоца окривљеног Д.Ј., окривљени је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног Д.Ј. стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, да је у конкретном

случају у питању свршено кривично дело, а које је Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, поред таксативно набројаних повреда законика, због којих је окривљеном дозвољено подношење овог ванредног правног лека, прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Имајући у виду да окривљени З.К. и И.Ћ. нису користили редовни правни лек, захтев за заштиту законитости браниоца ових окривљених оцењен је као недозвољен.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у ставу другом изреке.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП и на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**